

FLAVIA DE LUCE REJTÉLYEI

De mi került a pitébe?

Alan Bradley

Dream
válogatás

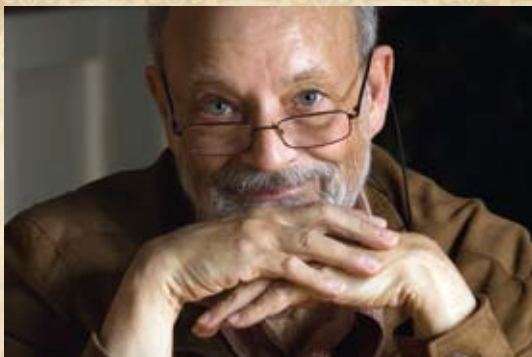
„Egy madár hevert a küszöbön, egy kis sárszalonka. Halott volt, merev szárnya úgy terült szét, mint egy őskori szárnyas gyíké, a szeme elég visszatetszően elhomályosult, hosszú, keskeny fekete csőre, mint egy tű, egyenesen az égre mutatott. A reggeli szélben valami lengedezett rajta: egy papírfoszlány.”

A bűbajos, gazdag képzelőerővel megáldott Flavia de Luce két undok nővérével és özvegy édesapjával Buckshaw valaha jobb időket látott kastélyában él. A szemfüles és kíváncsi lány a családi birtokon felfedez egy elhagyatott viktoriánus laboratóriumot, ahol kitanulja a vegyészetet – főként a méregkeverést.

Egy különös haláleset és számos megmagyarázhatatlan rejtély arra sarkallja Flaviát, hogy nyomozásba kezdjen. Mikor édesapját letartóztatják gyilkosság vádjával, felgyorsulnak az események. A félelmet nem ismerő lány a kémia segítségével fedez fel ellentmondásokat és kapcsolódási pontokat, és fejtí fel a bűnügy szövevényes szálait.

Lendületes stílusú, lebilincselően izgalmas regény, amelyben a fiatal elbeszélő-főszereplő igazi Agatha Christie-krimibe illő leleményességgel és logikával ered a bűnügy nyomába. A De mi került a pitébe? egy hatkötetesre tervezett sorozat első része.

Alan Bradley első regényéért megkapta az Agatha-díjat, továbbá a Barry-díjat, a Dilys-díjat, az Arthur Ellis-díjat, a Macavity-díjat, a Foltosbagoly-díjat és a Detektívregényírók Egyesületének Dagger-díját. Számos rövid elbeszélés, gyerekeknek szóló történet, újságcikk és memoár szerzője. Bradley Máltán lakik a feleségével és két számító macskájával. A következő Flavia de Luce-detektívtörténeten dolgozik.

Tudjon meg többet a szerzőről és a sorozatról:

www.flaviadeluce.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

*Dream
válogatás*

„A fiatal Flavia lenyűgöző, mint egy zseniális detektív, és meghökkentő, mint egy őrült tudós. A koraérett és különö főhős nyomozásával nemcsak önmagát foglalja le, de a könyvhöz bilincseli az olvasót is.”

The New York Times

„Ha belesűrítjük Sherlock Holmes következtetőképességét, Madame Curie vegyészeti tehetségét és Dr. Jekyll buzgalmát egy 11 éves lányba, megkapjuk Flavia de Luce-t, aki csupa rejtély, báj és kémia. Szellemes dialógusok, kaján humor, színes egyéniségek – jóval azután is emlékszünk rájuk, hogy visszatettük a könyvet a polcra.”

Discovery Channel

„Okos, ellenállhatatlan és javíthatatlan. Flavia előtt szép jövő áll... Bradley első detektívregénye egészen kiváló.”

Kirkus Reviews

„Elképesztően szórakoztató. A De mi került a pitébe? egy bájos és vonzó nyomozót mutat be nekünk.”

Booklist

Dream
válogatás

FLAVIA DE LUCE REJTÉLYEI

Alan Bradley

— részlet —

1.

A fülkében ez a sötétség olyan, mint az alvadt vér. Csak belöktek, és rám zárták az ajtót. Nehezen vettem a levegőt, kétségbeesetten küszködtem, hogy nyugodt maradjak. Minden belégzéskor megpróbáltam elszámolni tízig, a kilégzéskor nyolcig, hogy lassan járja át a lélegzetem a feketeséget. Szerencsémre olyan szorosan peckelték fel a számat, hogy az orromon akadálytalanul áramlott a levegő, és egyik lassú, dohos kortyot szívtam be a másik után.

A körmömmel igyekeztem meglazítani a két kezemet hátra-kötő selyemsálat, de mivel általában tövig rágom, nem volt mit beékelni a redők közé. Akkor eszembe jutott, ha az ujjbegyeimet összehébelem, tíz apró, de szilárd támasztékról feszíthetem szét a két tenyeremet.

Addig forgattam, tekergettem a csuklóm, míg a kötés meg nem lazult, és a két hüvelykujjammal a tenyeremig csúsztattam a csomót, majd onnan az ujjaim közé. Ha lett volna annyi eszük, hogy összekötözik a két hüvelykujjamat, sosem menekülök meg. Micsoda idióták!

Amint a kezem kiszabadult, gyorsan elbántam a pecekkel is.

Következett az ajtó. Hogy meglepetés ne érjen, leguggoltam, és kikukucsáltam a kulcslyukon. Szerencsére a kulcsot kihúzták a zárból. Senkit nem láttam: a szokásos limlomtól, szeméttől és az árnyaktól eltekintve a hosszúkás padlás üres volt. A terep tiszta.

A fejem fölött tapogatózva a rézsútosan emelkedő deszkából kicsavartam egy kampót, amire máskülönben kabátot akaszthattak. A szárnyas végét beakasztottam a kulcslyukba, a másik felét pedig addig emelgettem, amíg egy L-alakú szerszámot nem kaptam, hogy a segítségével az ősrégi zárhoz férközzek. Némi megfontolt kotorászás és babrálás után örömteli kattanás hallatszott. Megörültem. Már-már túl könnyen ment. Az ajtó kitárult, és én szabad voltam.

A széles kőlépcsőn szökdécseltem lefelé, az előcsarnokban csak annyi időre torpantam meg az ebédlő ajtaja előtt, hogy hátrarázom a két copfomat.

Apa még mindig ragaszkodott hozzá, hogy pontosan, óráításra szolgálják fel a vacsorát, és a hosszú ebédlőasztalnál együk meg, mint amikor még anya élt.

– Ophélia és Daphne még le se jött, Flavia? – kérdezte nyűgösen, éppen csak felpillantva a *Brit bélyeggyűjtő* legutóbbi számából, mely ott hevert nyitva a hús és a krumpli mellett.

– Én ezer éve nem láttam őket – feleltem.

Így is volt. Nem láttam őket, mióta felpeckelték a számát, bekötötték a szememet, gúzsba kötve felvonszoltak a padláslépcsőn, és belöktek a fülkébe.

Apa a szemüvege fölött rám meredt, majd az előírásos négy másodperc után ismét belemerült ragacsos kincseinek szemlélésébe, és magában motyogott tovább.

Széles mosolyt villantottam rá, elég széleset ahhoz, hogy lássa a fogaimat rabságban tartó fogszabályozót. Bár úgy néztem ki tőle, mint egy ballon nélküli kormányozható léghajó, apa szerette látni, hogy megkapja a pénze ellenértékét. Most azonban túl elfoglalt volt ahhoz, hogy bármit észrevegyen. Leemeltem a zöld-

séges tál tetejét, és kézzel festett pillangói és eprei mélyéről kihasztam egy rendes adag borsót. A késemet vonalzónak, a villát nyársnak használva sorokba és hadoszlopokba rendeztem őket a tányéromon, kis zöld gömbök alakulata jött alakulat után, olyan tökélyel, hogy a legkényesebb svájci órásmeister szívét is megmengette volna. Aztán a bal alsó sarokban felnyársaltam az első borsószemet, és megettem.

Ophélia tehetett mindenről. Tizenhét évesen legalább annyi érettség lehetett volna benne, hogy hasonlítson egy felnőttre. Helyette elég tisztességtelen módon a tizenhárom éves Daphnéval szövetkezett. A kettejük kora harminc évet adott ki! Harminc év! Az én tizenegy évem ellenében. Nemcsak sportszerűtlen, de egyenesen aljas dolog volt. És bosszúért kiáltott.

Másnap délelőtt a keleti szárny emeleti laboratóriumában foglalatoskodtam a lombikok és a kancsók között, amikor Ophélia berontott, és annyit sem mondott: bikmakk.

– Hol a gyöngysorom?

Vállat vontam. – Nem vagyok én a te műtűrükéid őrzője.

– Tudom, hogy te vetted el. A mentolos cukorkám is eltűnt a fehérneműs fiókból, és megfigyeltem, hogy ebben a házban a hiányzó mentolos cukorka útja mindig ugyanahhoz a szurtos kis szájhöz vezet.

Igazítottam a spirituszégő lángján, melyen éppen valami vörös folyadék melegedett egy csőrös pohárban.

– Ha arra célozgat, hogy a személyes higiéniam foka nem éri el a tiédet, megnyalhatod a sárcipőmet!

– Flavia!

– Jól értetted. És a hócipőm is tele van azzal, hogy mindig mindenért én vagyok a hibás, Feely!

Aztán jogos ingerültségemet mintha elvágták volna, mert Ophélia rövidlátóan pislogott az éppen forrásba jövő vörös folyadékra.

– Mi az a ragacs az alján? – Hosszú, manikűrözött körmével megkoccantotta az üveget.

– Kísérletezek. Vigyázz, Feely, sav van benne!

Ophélia arca elfehéredett. – A gyöngysorom! Még a mamáé volt!

Harriet lányai közül Ophélia volt az egyetlen, aki „mamának” emlegette, mert csak neki maradt emléke a hús-vér asszonyról, aki a testében hordott minket, és Ophélia szünet nélkül emlékeztetett is minket erre. Harriet egy hegymászóbalesetben halt meg, amikor én még egy éves is alig voltam, és Buckshaw-ban nem túl gyakran emlegettük.

Hogy féltékeny voltam-e Ophélia emlékeire? Nehezteltem-e miattuk? Nem hiszem. Az okok sokkal mélyebbre vezettek. Én gyűlöltem Ophélia emlékeit.

Olyan lassan néztem fel a munkából, hogy a szemüvegem két kerek szemaforja féhéren villanjon a szemébe. Tudtam, ilyenkor az a szörnyű érzése támad, hogy valami örült német tudós mered rá a Gaumont egyik filmjéből.

– Szörnyeteg!

– Banya! – vágtam vissza. De csak azután, hogy Ophélia – véleményem szerint egész csinosan – megpördült a sarkán, és kiviharzott a szobából.

A megtorlás nem sokáig váratott magára, erre Ophéliánál számítani lehetett. Ő nem tervezett hosszú távra, mint én, aki mindig megvártam, hogy a bosszú tökéletesre sikerüljön.

Vacsora után, amint apa visszavonult, hogy mohón szemlélje bélyeggyűjteménye papírfejeit, Ophélia túl csendesén tette le a

kenőkést, melyben törpepapagáj módjára az utóbbi negyedórán az arcmását nézegette. Különösebb bevezetés nélkül közölte: – Tudod, nem is vagyok az igazi nővéred... ahogy Daphne sem. Ezért vagyunk olyan mások. Gondolom, eszedbe se jutott soha, hogy téged örökbe fogadtak.

Koppanva hullott ki a kezemből a kanál.

– Ez nem igaz! Mindenki azt mondja, hogy kiköpött Harriet vagyok!

– Éppen a döbbenetes hasonlóság miatt választott a Leányanyák Otthonában – mondta Ophélia, és utálatos képet vágott.

– Hogyan hasonlíthattam rá, hiszen ő felnőtt volt, én meg csecsemő? – Legalább az eszem vágott mint a borotva.

– A saját csecsemőkori képeit juttattad eszébe. Istenemre mondom, magával hurcolta a fotókat, és összehasonlított velük.

Daphnéhoz folyamodtam, aki makacsul az *Otranto kastélya* bőrkötéses példányába temetkezett. – Daffy, ugye nem mond igazat?

– De, attól tartok, igen – lappozta Daphne lustán a pergamenpapírt. – Apa mindig azt mondta, hatalmas sokk lenne neked. Megesketett, hogy soha nem mondjuk el neked. De legalább tizenegy éves korodig. Meg is esküdtünk rá.

– Egy zöld útításka volt – mondta Ophélia. – A saját szememmel láttam, ahogy a csecsemőkori fényképeit beleteszi, és indul az Otthonba. Még csak hat éves voltam – majdnem hét –, de nem felejttem el a fehér kezét... az ujjait a rézcsaton.

Fölugrottam az asztaltól, és könnyek között hagytam el a szobát. A méreg csak a másnapi reggelinél jutott eszembe.

Mint a nagy tervek általában, ez is rém egyszerű volt.

Buckshaw, amióta csak emlékszem, a családjunk, azaz a de Luce-ok otthona volt. A jelenlegi György korabeli ház a porig égett Erzsé-

bet kori helyén épült, melyet a dühös falusiak gyújtottak fel, mikor Orániai Vilmos iránti szimpátiával gyanúsították az akkori de Luce-okat. Az, hogy már négyszáz éve lelkes katolikusok voltunk, és úgy is maradtunk, nem nyomott eleget a latban Bishop's Lacey lánglelkű polgárai előtt. A „Régi Ház”, ahogy akkoriban nevezték, a lángok martaléka lett, az új pedig harmadik évszázadába lépett.

Két későbbi de Luce ös, Antony és William, összekülönbözött a krími háború miatt, és megbontotta az épület eredeti szerkezetét. Mindketten hozzáépítettek egy-egy szárnyat, William a keletit, Antony a nyugatit.

Félrevonultak a maguk birodalmába, és megtiltották egymásnak, hogy valaha is átlépjék a fekete vonalat, mely pontosan középben szelte át az előcsarnokot, a folyosót, és a hátsó lépcső mögött a komornyik vécéjét. A két sárga téglás szárnyépület, a maga gyönyörien viktoriánus modorában hátrafelé ívelt, mint egy temetői angyal két szárnya, így aztán, a magas ablakok és a György korabeli homlokzat zsaluival együtt az egész olyan benyomást keltett bennem, mintha egy kimért és meglepett vénkisasszonyt látnék, akinek túl szoros a kontya.

Egy még későbbi de Luce – Tarquin, vagy Tar, ahogy becézték – hírhedt idegösszeomlása után akkora felfordulást kavart, hogy az akár briliáns vegyésztehetségre is utalhatott, ezért Viktória királynő ezüst jubileumának nyarán Oxfordba küldték.

Tar engedékeny apját aggasztotta a fiú törekeny egészsége, ezért költséget nem kímélve a keleti szárny emeletén létrehozott egy laboratóriumot: a hely bővelkedett német lombikokban, német mikroszkópokban, de volt benne német spektroszkóp, réz vegyészmerleg Luzernből, és egy bonyolult formájú, üvegfúvó által készített Geisler-féle cső, melyhez Tar elektromos kábeleket csatlakoztatott, hogy lássa, a különböző gázok hogyan fluoreszkálnak.

Az ablakok előtti asztalon egy Leitz mikroszkóp állt, a réz pont olyan meleg luxussal csillogott rajta, mint azon a napon, amikor pónifogattal hozták meg a Buckshaw Halt vasútállomásról. A tükrét be lehetett úgy állítani, hogy elkapja a kelő nap első, sápadt sugarait, felhős napokra vagy sötétedés utánra pedig a londoni Davidson & Tsa. cég mikroszkópokhoz kitalált petróleumlámpájával szerelték fel.

A tizenkét éves Tar még egy gurulóállványos emberi csontvázat is kapott Frank Buckland természettudóstól, akinek apja megette XIV. Lajos mumifikált szívét.

A terem három falát a padlótól a mennyezetig üvegszekrények borították, két fal polcain vegyszerek sorakoztak patikaüvegekben, apró réztáblán a tartalmuk Tar kézírásával. Tar végül kibabrált a sorssal, és mindenkit túlélte. 1928-ban, hatvanévesen halt meg, vegytani királyságában talált rá a házvezetőnője, egyik szeme még akkor is kedves Leitz távcsövébe bámult. Azt beszélték, éppen a dinitrogén-pentoxid elsődleges lebomlását tanulmányozta. Ha ez igaz, akkor ő foglalkozott először azzal a reakcióval, amely elvezetett az A-bomba kifejlesztéséhez.

Tar bácsi laboratóriuma lezárva, levegőtlen csendben várakozott sok poros éven át, mielőtt „különös tehetségem”, ahogyan apa nevezte, ki nem bontakozott, és a labort magaménak nem mondhattam végre.

Még ma is beleborzongok az örömbbe, ha visszagondolok arra az esős őszi napra, amikor a kémia az ölembe hullott.

A könyvtár polcain mászkáltam, mint egy bejegyzett alpinista, mikor megcsúszott a lábam, és egy súlyos könyv zuhant a földre. Fölemeltem, hogy kisimogassam a gyűrött lapokat, és láttam, hogy nemcsak betűk vannak benne, de több tucat rajz is. Néhányukon test nélküli kezek folyadékot töltöttek furcsa üvegtartá-

lyokba, ettől akár egy másik világból származó hangszereknek is láthattam őket.

A könyv címe az volt: *Kémia alapfokon*, és percekben belül megtanultam belőle, hogy a jó d neve az „ibolya” jelentésű szóból származik, a bróm pedig a görög „bűz” szóból. Én meg pont az ilyen dolgokról akartam többet tudni. A pulóverem alá csúsztattam a vaskos vörös könyvet, fölvittem magammal, és csak később vettem észre, hogy az előzéklapra azt írták: *H. de Luce*. A könyv Harrieté volt.

Nemsokára már minden szabad percemben a könyvet bújtam. Esténként alig bírtam kivárni, hogy lefekhessek. Harriet könyve várt, ő lett az én titokzatos barátom.

Szerepelt benne minden alkálifém, mesés nevűek, mint a lítium és rubidium, az alkáli földfémek, a stroncium, a bárium és a rádium. Hangosan felujjongtam, amikor arról olvastam, hogy a rádiumot egy nő, Madame Curie fedezte fel.

Aztán jöttek a mérges gázok, a foszforhidrogén, az arzin (amiből egyetlen buborék végzetes lehet), a nitrogén-peroxid, kénsav... a lista egyre nőtt. Mikor rájöttem, hogy pontos utasításokat is kapok az előállításukhoz, a mennyországban éreztem magam.

Mihelyt megtanítottam magamat arra, hogy értelmezsem az olyan egyenleteket, mint $K_4[Fe(CN)_6] + 2 K = 6 KCN + Fe$ (azaz ha a kálium[hexaciano-ferrát(II)]-ot káliummal hevítjük, kálium-cianidot kapunk), a világegyetem kinyílt előttem, mint-ha rábukkantam volna az egykori erdei boszorkány receptkönyvére.

Mindennél jobban érdekelt, hogy a teremtésben mindent – de mindent! – láthatatlan kémiai kötés tart egyben, furcsa, megmagyarázhatatlan nyugalommal töltött el, hogy a mi világunkban ugyan láthatatlan, mégis létezik valódi stabilitás.

Eleinte nem kapcsoltam össze a könyvet a kicsi koromban fedezett laboratóriummal. Amikor mégis, akkor életre keltem – ha van ennek bármi értelme.

Tar bácsi laboratóriumában megtaláltam az ő dédelgetett kémia könyveit, és hamarosan rájöttem, hogy kis erőfeszítéssel a birtokomba vehetem valamennyit.

Jöttek az egyszerű kísérletek, megpróbáltam betű szerint tartani minden utasítást. Mondanom sem kell, volt bűz és néhány robbanás, de ezekről jobb nem beszélni.

Amint telt-múlt az idő, a jegyzetfüzeteim egyre híztak. Egyre finomabb munkákat végeztem, ahogy fölfedeztem a szerves kémiát, és örvendeztem a friss tudásomnak, mi mindent lehet könnyen kinyerni a természetből.

Különleges szenvedély mégis a mérgekhez fűzött.

A lombozatot egy bambuszbottal hajtottam szét, a botot egy elefántlábú esernyőtartóból vettem ki az előcsarnokban. A magas vöröstégla falak még nem engedték be a napot a konyhakertbe, minden tocsogott az éjszakai esőtől. Átküzdöttem magam az előző évi vágatlan fűvön, és a fal mélyében kutattam, amíg meg nem találtam, amit kerestem: a hármásával növvő, skarlátpirosan csillogó leveleket könnyű volt kiszúrni a kúszónövények között. Felhúztam az övembe dugott pamut kertészkesztyűt, és hangos füttyszóval munkához láttam.

Később az én *sanctum sanctorum*om biztonságában, a szentélyek szentélyében – erre a kifejezésre Thomas Jefferson életrajzában találtam, és rögtön a magamévá is tettem –, lombikba helyeztem a leveleket, és a kesztyűmet csak azután vettem le, mikor már biztonságosan begyömöszöltem mindet a lombikba. Ekkor jött a kedvenc részem.

A bedugaszolt lombik egyik kivezetését egy üvegedényhez csatlakoztattam, amiben már forrt a víz, a másik kivezetését pedig egy meggömbített üveg kondenzálócsőhöz, melynek nyitott vége egy üres főzőpohár fölé nyúlt. A víz már őrjöngve bugyborékol, a gőz megindult a csőrendszerben, és a leveleken át utat talált az üvegedénybe. A levelek összepöndörödtek és felpuhultak, amint a forró pára megnyitotta a sejtjeiket, melyek kibocsátották a növény lényegét jelentő olajokat.

A régi alkimisták is hasonlóan űzték a praktikáikat: tűzzel és gőzzel, gőzzel és tűzzel. Lepárlással.

Nagyon szerettem ezt a munkát.

Lepárlás. Kimondtam hangosan is. Le-pár-lás.

Áhítattal figyeltem, ahogy a gőz lehűl és besűrűsödik a kondenzálócsőben, és extázisban szorongattam egyik kezemmel a másikat, míg az első áttetsző csepp meg nem jelent, aztán hangos „plottyanással” a tartályba nem hullott.

Mire az összes víz elforrt, és a művelet befejeződött, kikapcsoltam az égőt, és az államat a tenyerembe támasztva, lenyűgözve figyeltem, amint a főzőpohárban a folyadék két tisztán elkülönülő réteget képez. A tiszta desztillált víz alul, fölötte halványsárga árnyalatú folyadék. Ez volt a levelekből származó olaj. A neve urushiol, többek között a lakkgyártásban használják.

A pulcsim zsebéből előhúztam egy csillogó aranytubust. Levettem a kupakját, kénytelen voltam mosolyogni, ahogy a vörös hegy elővillant. Ophélia rúzsát az öltözőasztala fiókjából csentem el a gyöngysorral és a mentolos cukorral együtt. És Feely – ez a takonypóc – mégcsak észre se vette.

Ha már eszembe jutott a mentolos cukorka, a számba dobtam egyet, és zajosan szétrágtam, hogy érezzem az édes ízt.

A rúzs rudacskáját egész könnyen előbűvöltem, és újra meggyújtottam a spirituszégőt. Csak kevés hő kellett hozzá, hogy a viaszos anyagból ragacsos massa legyen. Ha Feely legalább tudná, hogy a rúzs halpikkelyből készül, talán kevésbé lelkesen mázolni vele örökké a száját. Egyszer el kell mondanom neki. Elvigyoroztam. Majd később.

Egy pipettával fölszippantottam néhány milliméternyit a víz színén úszó olajból, aztán óvatosan, cseppenként a rúzsmasszához adtam, és egy spatulával alaposan megkevertem.

Túl híg, gondoltam. Levettem egy üveget, és a keverékhez adtam egy darabka méhviaszt, hogy az eredeti állagát visszanyerje.

Újra eljött a kesztyű ideje – és azé a vas töltényhüvelye, amit Buckshaw igazán tisztos fegyvermúzeumából csentem. Ugye milyen furcsa, hogy a rúzs mérete pontosan megegyezik egy 45-ös töltényével? Igazán hasznos információ. Este, ha már biztonságban ágyba kerültem, végig kell gondolnom a mélyebb összefüggéseit. Most még túl sok a dolgom.

A töltényhüvelyből előhalászott és folyó víz alatt lehűtött vörös rúd pontosan illeszkedett eredeti aranszínű tartályába. Visszatettem a kupakot. Feely későnkelő, még biztos a reggeli-vel pizsmog.

– Hol a rúzsom, te kis disznó? Mit műveltél vele?

– A fiókodban van – mondtam. – Láttam, mikor elcsentem a gyöngyöt. – Eddigi rövid életemben a két nővérem közé ékelve tökélyre fejlesztettem a kétértelmű beszédet.

– Nincs a fiókomban. Megnéztem, és nincs ott.

– Szemüvegben kerested? – kérdeztem önelégült vigyorral.

Apa ugyan mindhármunkat ellátott szemüveggel, Feely nem viselte a sajátját, az enyémben meg gyakorlatilag ablaküveg volt.

Csak a laborban viseltem, hogy védjem a szememet, esetleg, ha valakiből együttérzést akartam kicsiholni.

Feely tenyerét az asztalra csapva föl pattant, és kiviharzott az ebédlőből. Én meg visszatértem a második tál müzlimhez, hogy a végére járjak.

Később ezt írtam a jegyzetfüzetembe:

1950. június 2., péntek, 9:42. Az alany megjelenése átlagos, kissé morcos. (Mikor nem az?) A hatás 12–72 órán belül következhet be.

Tudok várni.

Mullet asszony, aki alacsony volt, szürke és kerek, mint egy malomkő, és biztosra veszem, hogy A. A. Milne egyik versébe képzelte magát, éppen gennytálra emlékeztető túrós pitének egyikét készítette. Az apró, kényelmetlen konyhát betöltő hatalmas Aga tűzhellyel küzdött, mint mindig.

– De jó, hogy itt van, Flavia kisasszony! Segítene nekem a süttővel?

Apa került a hátam mögé, mielőtt kisüthettem volna a megfelelő választ.

– Flavia, egy szóra! – A hangja olyan súlyosan csengett, mint a mélytengeri bűvár csizmáján az ólomnehezék.

Ránéztem Mullet asszonyra, vajon hogy reagál. A legkisebb kellmetlenség elől is menekült, és egyszer, amikor apa felemelte a hangját, begöngyölte magát egy szőnyegbe, és elő sem bújt, míg a férjéért nem küldtek.

Úgy csukta be a süttő ajtaját, mintha Waterford kristályból lenne.

– El kell mennem – közölte. – Az ebéd a sütőben melegszik.

– Köszönjük, Mullet asszony – mondta apa. – Elboldogultunk. – Általában tényleg elboldogultunk.

Mullet asszony kinyitotta a konyhaajtót, aztán úgy visított fel, mint egy bekerített borz.

– Uramisten! Bocsánatát kérem de Luce ezredes, de uramisten!

Apával együtt előrenyomultunk, hogy lássuk, mi a baj.

Egy madár hevert a küszöbön, egy kis sárszalonka. Halott volt, merev szárnya úgy terült szét, mint egy őskori szárnyas gyíké, a szeme elég visszatetszően elhomályosult, hosszú, keskeny, fekete csőre, mint egy tű, pedig egyenesen az égre mutatott. A reggeli szélben valami lengedezett rajta: egy papírfoszlány.

De mégsem, egy postai bélyeg.

Apa közelebb hajolt, aztán zihálva levegő után kapkodott. Torkára szorított keze úgy remegett, mint ősszel a rezgő nyárfa levele, az arca nedves hamu színét öltötte.

